

“ гда оставила ны бѣше! — Вы малко послѣ
“ ще имате тая скорбь, отговори имъ дщеря ѿ,
“ защо-то вы нещете пашапорта да ми дадете:
“ ще ся укайвате тогда защо-то мя лишихте
“ отъ тая помощъ и отъ ваше-то благослове-
“ ніе. „ Она произнесе тѣя рѣчи безъ да ся
отговори на майчины-те си милуванія, и съ
единъ гласъ толко жалень, и толкози разва-
ленъ, щото добра-та майка горко ся оскорби.
Она за да я успокои, обѣщайся да не полага
вѣке сопротивленіе на отшествіе-то ѿ, кое-то
токмо отъ бащинно-то ѿ изволеніе зависн. Пра-
сковія не го искаше вѣке; но глубока-та ней-
на печаль говоряше съ по голѣмо краснорѣчіе
за да ѿ го дадатъ, нежели жаркы-те нейны
молбы: и самъ Лопуловъ незнааше на кое да
ся склони.

Жена му моляше му ся една сутрина да
иде да вземе нѣкои други земленни ябалки
(пататы) отъ градина-та, коя-то онъ околъ до-
ма работяше. Недвижимый и осаденъ отъ
скорбны-те тѣя мысли, видяшеся, че никое вни-
маніе не даваше на това що жена му говоряше; на-
конецъ, абіе като въ себе си дойде “ нека, рече, да
идеме и единъ на други да си спомогнеме.